

SZÉPIRODALOM

TORNAI JÓZSEF

Ismerem a neved, Ananké

- Költő* – Még meddig, Ananké?
Ananké – Én se tudhatom.
Költő – Régen figyeled az életemet, és nem lehet ellened panaszom.
Ananké – A sors az sors.
Költő – A kenderköteledre vagyok fűzve. Mégse bántál velem úgy, mint egy villámtól megvadult ló.
Ananké – De azért félsz?
Költő – Félek minden változástól még akkor is, ha baráti kezek bogozzák.
Ananké – Zeusz se tudna tanácsot adni. De az olyan énekesre, amilyen te vagy, különös szeretettel gondol.
Költő – Zeusz szereti a zenét, dalt, táncot?
Ananké – Az élet velejét: hárfát, kórust, körbeforgó jó fiúk és lányok ünnepét.
Költő – Te akartad, hogy költőnek szülessék.
Ananké – Nincs áldottabb az emberek között.
Költő – De megrontottabb sem.
Ananké – Szívedből fakadnak az élet nagy folyói: zavarosak és tiszták.
Költő – Hatalmad nagyobb, mint az egész állatövi égkaréj.
Ananké – És egy fényszirom nő-nő benne.
Költő – Ismerem a neved, Ananké.

Hajótörés

*Elaludtam, éreztem, fogy bennem a lélek,
már nem is vagyok. Mikor fölébredtem,
ott volt körülöttem minden világtenger,
a málnabokrok, csillagok,
a to be or not to be-ről beszélgettünk,
zöld felbő-Mont Blanc-ká váltam,
mint a dzsugelek, s tudtam,
ha újra lehunyom a szemem,
hajótörtést szenvedett galaxisként
sírok egy sziklazátonyon.*

A szeméremajkú démonok

*Éltem, éltem és örömmel éltem,
mélyerdő ágán sólyom jövendölte*

*meg himnuszaim számát,
binnuszaim számát, holdkirály,
testvéreim számát, holdkirály,
bebalzsamozásom percét, holdkirály,*

*bát ne mondd, hogy nem tudod, merre jársz,
ne mondd, hogy megfeledkeztek rólad dalaikkal
a szeméremajkú démonok.*

(Fery Antal rajza)